

ת"פ 54407/12/17 - מדינת ישראל נגד מלסה אמבאו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54407-12-17 מדינת ישראל נ' אמבאו (אחר/נוסף)

תיק חיצוני: 545570/2017

בפני
המאשימה
נגד
הנאשם
כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רונית ישי תביעות ירושלים
מלסה אמבאו
ע"י ב"כ עו"ד דותן דניאלי
מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגד הנאשם, המייחס לו עבירות סמים, וזאת בשל טענה של הגנה מן הצדק, מכוח סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (החסד"פ).
2. הטענה בתמצית היא, כי המאשימה עומדת, שלא בצדק, על המשכם קיומם של ההליכים למרות התמשכות הניכרת, וזאת חרף הטענה, שקיבלה ביטוי גם בהחלטות בית המשפט, כי אין די ראיות להוכחת האשמה במידה הנדרשת בפלילים. מנגד טוענת המאשימה, כי הנאשם הוא שגרם להתמשכות ההליכים באי-התייבבותו החוזרת ונשנית לדיונים לאורך מספר שנים, וכי התנהלות המאשימה אינה מקימה עילה של הגנה מהצדק, ולכן אין מקום להיעתר לבקשה.

רקע נדרש

3. ביום 26.12.2017 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של **סחר בסם מסוכן**, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים, ושתי עבירות של **קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי הנטען, הנאשם היה מעורב בשתי עסקאות של סחר בכ-18 גרם קנביס תמורת כ-1,500 ₪ שהתקיימו לכאורה במהלך חודש דצמבר 2017.
4. יחד עם כתב האישום הוגשה נגד הנאשם בקשה למעצרו עד לתום ההליכים, ובמסגרת דיון שהתקיים ביום 31.12.2017, ולאחר שעיינתי בחומרי החקירה, סברתי שאין בנמצא בתיק די ראיות להוכחת אשמו של הנאשם במידה הנדרשת בפלילים, ולפיכך הוריתי על שחרורו בתנאי הפקדה וערבות בלבד. לא הוגש ערר על החלטה זו והנאשם שוחרר.
5. במהלך חודש אפריל 2018 הוגשה בקשה ע"י המאשימה לדחות את הדיון בתיק נוכח הצורך בביצוע השלמות חקירה באישור ראש היחידה, ובשל הצורך להעביר להגנה חומרי הגנה נוספים. במהלך חודש דצמבר 2018 הוצאה תעודת חיסיון בתיק.
6. יצוין, כי בתקופה שבין אוקטובר 2018 ודצמבר 2020, התקיימו 9 דיונים, מתוכם ל-6 דיונים לא התייצב

הנאשם, ומותבים שונים לרבות מותב זה, נאלצו להוציא נגדו צווי הבאה ואף להתלות הליכים. עם זאת, לכל הדיונים מאז דצמבר 2020 התייצב הנאשם או שנעדר ברשות בית המשפט (התקיימו מאז 7 דיונים).

7. בדיון שהתקיים ביום 4.3.2020 סבר הסניגור, כי על המאשימה לחזור בה מכתב האישום נוכח היעדר ראיות מספיקות, וביקש כי המאשימה תבחן את עמדתה. ביום 3.6.2020 התברר לראשונה כי הוצאה תעודת חיסיון בתיק, ובא כוח המאשימה הזמין את הסניגור לצלם את חומרי החקירה הנוספים. ביום 23.9.2020 ציין הסניגור, כי לא קיבל תשובות לפניותיו ורק במעמד הדיון קיבל את החומרים הנוספים שצולמו. במהלך שלושה דיונים במהלך חודש יוני ודצמבר 2021 ביקשו הצדדים למצות ביניהם משא ומתן, ובדיון שהתקיים ב-15.6.2022 ביקשו הצדדים כי אשוב ואעיין בתיק החקירה ואציע הצעה. ביום 7.9.2022 החזרתי למאשימה את התיק והערתי הערותי והצדדים ביקשו שהות לשקול את הצעתי. ביום 4.12.2022 התקיים דיון שבו התברר, כי הצדדים באו בדברים, הוצעה לסניגור הצעה ע"י המאשימה, אך הוא סירב לקבלה והעלה את טענתו להגנה מן הצדק. המאשימה הגיבה בכתב, ולמרות שניתנה לסניגור אפשרות להשיב לתגובה, לא עשה כן, ומכאן ההחלטה שלפניי. אציין, כי מצאתי לפרט את השתלשלות העניינים בסעיף זה האחרון, לצורך הבהרת הסיבות לעיכובים בהתקדמות התיק.

דיון והכרעה

8. לאחר ששקלתי בדבר, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

9. **בהלכת בורוביץ'** [ע"פ 4855/02 מ"י נ' בורוביץ' (מיום 31.3.2005)] קבע בית המשפט העליון מבחן תלת שלבי לצורך בדיקתה של טענת הגנה מן הצדק: **ראשית**, יש לבחון האם נפלו פגמים בהתנהלות המאשימה שיש בהם לפגוע בתחושת הצדק וההגנות, ואם נפלו, יש לבחון את עוצמתם; **שנית**, יש לבחון האם חרף קיומם של הפגמים האמורים ניתן לנהל את ההליך הפלילי מבלי שתחושת הצדק תיפגע, ו**שלישית**, יש לבחון את הסעד המתאים שיאזן כראוי בין השיקולים הרלבנטיים השונים [ראו הפניה ממצה למבחן זה ברע"פ 1611/16 מ"י נ' ורדי (מיום 31.10.2018) בפסקה 60]. יצוין, כי בדנ"פ 5387/20 **רותם נ' מ"י** (מיום 15.12.2021) צמצם בית המשפט העליון את יכולת התערבות הערכאה הדיונית בפלילים לבחון את סבירות פעילותה של הרשות מכוח דוקטרינת המשפט המינהלי, והגבילה לעילות המקובלות לבחינת טענת ההגנה מן הצדק.

10. יישום הדיון על המקרה שלפניי מלמד, שלא נפל פגם בהתנהלות המאשימה, אף אם הימשכות ההליכים, בחלקם, הוא תוצאה של התנהלות המאשימה, הן בשלב החקירה לכתחילה, הן בשלב שלאחר הגשת כתב האישום. ואולם, התנהלות המאשימה הנוגעת בעיקר לשיקוליה הראייתיים, מבוססת על גרעין שיקול הדעת שלה כגורם הבלעדי המוסמך לקבוע האם יש להעמיד אדם לדין אם לאו, על בסיס הערכת דיות הראיות וקיומו של אינטרס ציבורי בעצם העמדה לדין בנסיבות העניין. ובהקשר זה ידוע, כי אל לו לבית המשפט להיכנס בנעלי התביעה ולהחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו, מחשש שיהפוך ל"תובע-על", ועל-כן, התערבות בשיקול דעתה של המאשימה ייעשה באופן מצומצם ביותר ובמקרים חריגים בלבד [ראו: רע"פ 7052/18 מ"י נ' **רותם** (מיום 5.5.2020) בפסקה 37 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג וההפניות שם].

11. גם אם דעתי שונה מדעת המאשימה בדבר דיות הראיות, כפי שזו באה לידי ביטוי בהליך המעצרים ובהקשרים

נוספים לאחר בחינת התיק לאחר ביצוע השלמות החקירה, אין כל עילה מוצדקת להתערב בשיקול דעתה של המאשימה ובהחלטתה, להמשיך ולעמוד מאחורי התיק שהגישה. יצוין, כי בניגוד לטענות הסניגור, המאשימה מעולם לא חזרה בה מכתב האישום, אלא ביצעה מהלך של השלמת חקירה לאחרת הגשת כתב האישום, באישור ראש יחידת התביעות, ולאחר מכן תיקנה את כתב האישום. משמעות הדבר, שהמאשימה מעריכה כי בידה די ראיות להוכחת האישומים המופנים נגד הנאשם. גם אם המהלך ארך זמן, חזקה שנעשה באופן תקין, וברור שארך זמן, שכלל בתוכו את הצורך להמתין לקבלת תעודת חיסיון, תהליך ארוך בפני עצמו.

12. מכאן, שבנסיבות המקרה שלפניי, בחינת המקרה בראי המבחן התלת-שלבי, מלמדת שהמקרה אינו חוצה את רף התנאי הראשון, שכן לא מצאתי פגם בהתנהלות המאשימה.

13. בנוסף, לנאשם תרומה משמעותית לחלוף הזמן בתיק זה, בשל אי-התייצבותו החוזרת ונשנית לדיונים והצורך להוציא נגדו צוו הבאה, ואף להתלות ולחדש את ההליכים. יש בכך להקהות במידה ניכרת את טענות הנאשם בכללותן. ואולם, גם ללא אותו מחדל מצדו של הנאשם, לא מצאתי שנסיבותיו של התיק מקימות הגנה מן הצדק.

14. סוף דבר. הטענה נדחית.

15. קובע המשך דיון לפניי ליום 12.7.2023 בשעה 10:00.

16. הסניגור יודיע עד ליום 1.5.2023 כי הזהיר את הנאשם בחובת התייצבות.

נא לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תשפ"ג, 13 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.